

пжк тук здраве, беше такава. Тя на леля си прилича. Нали я гледам.

— Ох, неznam! Тржгна за вода: че нема да почака, кога всички ще тржгнат и тя другарка да си намери: пжк да свие китка на чело. . . . Нали и той иска, като всеко момче с китка на ухо да се вжрне от извор. Ами ще му ритне сжрдце, че тогаз. . . . Като го гледам, свиди ми се добрина-та му. . . . пжк богатството му! Пжк рода му! Кого мож ми посочи равен на него? Пжк тя извила глава. — Дума не дава за него да се каже.

— Ами за кого?

— За оня прокопсаник.—

— Кой прокопсаник?

— Мечкаря!

— (Кржсти се) Боже, Господи! Че де го е видела и какво му е харесала; хубостта ли? — богатството или верата!

— Е, хж де! Нали за туй се кося. От де се пжкна лани с мечката на хорището. . . . Че да вземе да ѝ открадне поша от пояс! Дали с този пош магия ѝ е направил или я нещо. . . . неznam: от тогаз. . . .

— Гледай ти! Гледай я ти! Занаята ли му хареса или в сараи ще я вжведе?

— Питам я — мжлчи.

— Мжлчи, а?

— А онази вечер я дочух, като приказваше с Зографската Захарина.

— (Ядосано) С тази змейна ли?

— Беки тя е змейна

— С нея дип я не оставай.

— Мога ли, я!

— По-редко да ви идва. . . . Е, че какво ѝ казва?

— Шепне ѝ: где в наше село момжк за мене? Все так-виз кжщни пилета! А той, мечкаря де. — пукне ли се пролет — като птичка: гдето му сжрдце поиска. . . . Таз вечер тук, утре в Загоре. . . . Пжк там нам как пеели момите. . . .

— Намерила с коя приказка да срещне.

— И като си шушукат, очите им като вжглени блещукат: хванали си една друга ржцете, пржсти си стискат, като че не са се видели с години.

— Ами Захарина не ѝ ли разправя нещо за змея?

— Не чух, тя само ѝ стиска ржцете, а нашата току ѝ разправя: тегляло ѝ душата. Кжде замржкне да не осжмне: кжде осжмне да не замржква. . . . Ей тжй да ходела на воля: гдето ѝ око погледне — до там да могла да стигне. . . .

— Детински ум!

— Лани, като ходиха с овчарите на Балкана, кога се